

Uchwyty relingowe na rąbek stojący

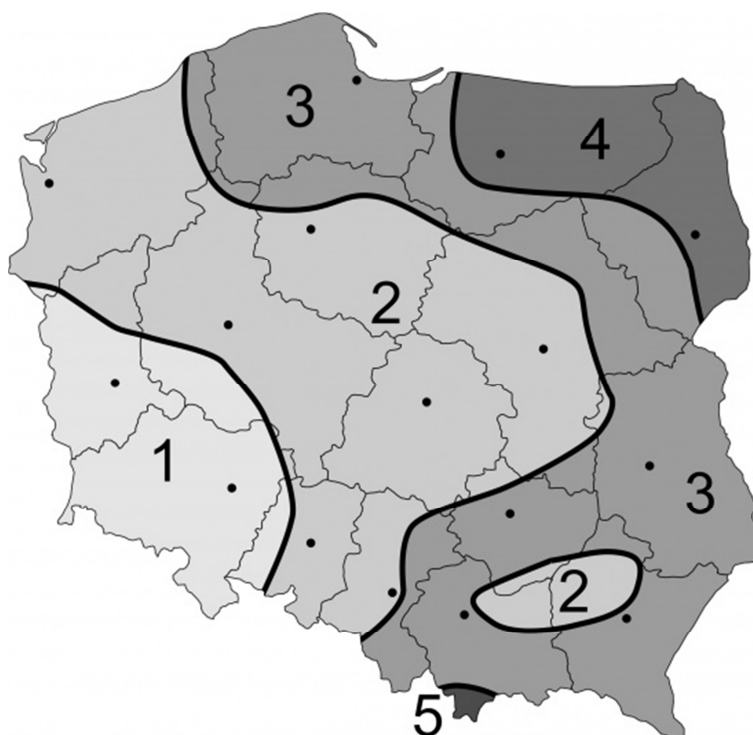
Stosowanie pokryć wykonanych z blachy na rąbek stojący jest bardzo modnym ostatnio rozwiązaniem stosowanym również na budynkach jednorodzinnych.

Producenci tych pokryć nie zadbali wystarczająco jednak o dodatkowe akcesoria jak np. zabezpieczenia przeciwnięgowe lub elementy umożliwiające bezpieczne poruszanie się na takich dachach. Z jednej strony polecają swoje produkty reklamując je jako pokrycia w których nie trzeba wykonywać żadnych otworów, czytaj szczelne pomijając możliwość montażu na nim potrzebnych akcesoriów. Nośność samego rąbka wykonanego z blachy o grubości 0,5 – 0,7 mm jest wątpliwa przy obciążeniu go siłą przekraczającą 1000 N, a robienie otworów montażowych umożliwiających montaż np. komunikacji dachowej, klóci się z założeniem promowanym w reklamach – pokrycia dachowego bez otworów.

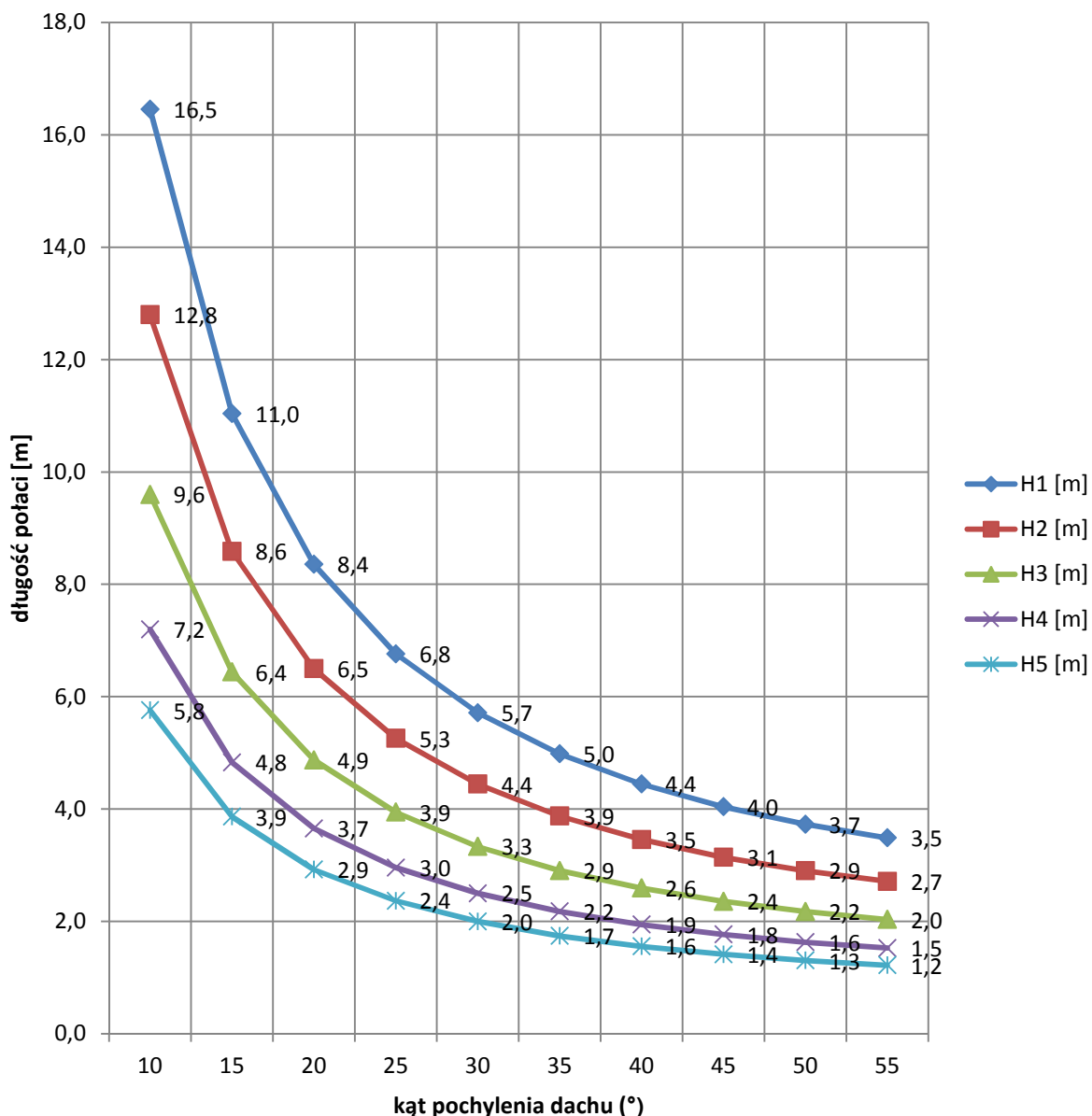
Klienci niesieni ideą szczelnego pokrycia dachu początkowo nie zwracają uwagi na konieczność uzupełnienia pokrycia o dodatkowy osprzęt, a kiedy uświadamiają sobie tę potrzebę oczekują rozwiązań, które pozwolą im jednak utrzymać obiecywaną szczelność dachu. Zaczyna się poszukiwanie rozwiązania problemu.

Oczywiście na rynku istnieją rozwiązania pozwalające montaż akcesoriów na takich pokryciach bez konieczności wykonywania otworów w blasze. Wykorzystuje się do tego wspomniany wcześniej profil rąbka stojącego. Zwykle przy dużej powierzchni dachu i w zależności od kąta jego pochylenia wsporniki zapór przeciwnięgowych zagęszcza się, gdyż to one gwarantują utrzymanie śniegu na dachu przez płótek, czy rurę przeciwnięgową. W przypadku zastosowania wsporników do rąbków stojących odległość między nimi jest wymuszona konstrukcją blachy i wynosi najczęściej około 50 cm, co wydaje się być wystarczająco gęsto. Tak jest w przypadku montażu zapór za pomocą uchwytów na rąbek stojący firmy EKOCHRON, jednak stosując uchwyty relingowe nie zawsze zdaje to egzamin. Wynika to z konstrukcji samego uchwytu. Wg badań Instytutu Techniki Budowlanej zawartych w Krajowej Ocenie Technicznej maksymalne obciążenie pojedynczego uchwytu nie powinno przekroczyć 1000N (około 100 kg).

Bazując na konstrukcji pokrycia dachowego i uwzględniając nośność uchwytów oraz kąt pochylenia dachu i jego położenie względem stref śniegowych określonych w normie PN powstał wykres z którego można odczytać wysokość połaci dachowej ponad zaporami przeciwnięgowymi, ewentualnie odległości między ich rzędami. Do obliczeń przyjęto minimalne przewidywane normą obciążenie śniegiem dla danej strefy śniegowej – rysunek / mapa.

H - orientacyjna maksymalna długość połaci ponad barierą rurową z uchwytnymi relingowymi uwzględniająca odpowiednią strefę śniegową w której położony jest budynek.

, gdzie: 1, 2... odpowiadają danej strefie śniegowej zgodnie z załączoną mapką

Przykład wykorzystania wykresu:

1. Dla budynku położonego w III strefie śniegowej pokrytego blachą na rąbek stojący (odległość rąbków 48 cm) o kącie pochylenia dachu 35° z wykresu odczytać można, że maksymalna wysokość / długość podtrzymywanej pokrywy śnieżnej nie powinna przekroczyć 2,9 m.
2. Dla budynku w strefie V i kącie pochylenia dachu 20° odczytujemy z wykresu dopuszczalną wysokość połaci / śniegu ponad zaporami ...również 2,9 m.

Wniosek:

Jeśli połąć dachu (długość krokwi) jest wielokrotnie dłuższa, wtedy powinno się zastosować odpowiednio większą ilość rzędów zapór. Przy dachu z przykładu 1. o wysokości (długości krokwi) 6 m trzeba zastosować dwa rzędy barier rurowych mocowanych za pomocą uchwytnych relingowych.